

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. K.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 11. 2015, č. j. 22 A 14/2014 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 5. 11. 2015, č. j. 22 A 14/2014 – 21, k žalobě podané žalobcem (dále „jen účastník řízení“) zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského úřadu v Ostravě (dále jen „stěžovatel“) ze dne 2. 12. 2013, č. j. MSK 159473/2013, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdek-Místek (dále jen „magistrát“) ze dne 19. 8. 2013, č. j. MMFM 98665/2013 o zamítnutí návrhu mysliveckého sdružení Nošovice-Lhoty, o. s. jako uživatele honitby na ustanovení účastníka řízení myslivecký hospodářem v honitbě „Nošovice-Nižní Lhoty“.

V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že skutkové okolnosti jsou nesporné, ale spornou je otázka právní, zda účastník řízení splňuje podmínku bezúhonnosti podle ust. § 35 odst. 1 písm. c) zákona č. 449/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“) pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře. Podle citovaného ustanovení je předpokladem pro zastávání funkce mysliveckého hospodáře bezúhonnost osoby s odkazem na ust. § 12 odst. 4 citovaného zákona. Podle ust. § 35 odst. 2 zákona o myslivosti orgán státní správy myslivosti, který rozhoduje o ustanovení

mysliveckého hospodáře, si k ověření bezúhonnosti vyžádá podle zvláštního právního předpisu opis z evidence Rejstříku trestů.
Podle krajského soudu se zákon o myslivosti po novelizaci provedené zákonem č. 124/2008 Sb. stal v otázce bezúhonnosti mysliveckého hospodáře nekonzistentním, když na jednu stranu obsahuje v ust. § 35 odst. 1 písm. c) odkaz pouze na § 12 odst. 4 a nikoliv na odst. 5 citovaného ustanovení, ve kterém se uvádí, že k zahlazení odsouzení se nepřihlíží, ale na druhou stranu nahradil požadavek na výpis z evidence Rejstříku trestů požadavkem na opis, který se napříč právním řádem používá jen tehdy, je-li posuzována bezúhonnost bez ohledu na případné zahlazení odsouzení, jako např. u myslivecké stráže. Za dané právní úpravy tak existují dvě interpretace této inkonzistence. Podle názoru zastávaného účastníkem řízení nelze z pouhého nahrazení výpisu opisem z evidence Rejstříku trestů dovodit, že by se podmínka stanovená pro mysliveckou stráž v ust. § 12 odst. 5 zákona o myslivosti nově vztahovala i na mysliveckého hospodáře přes absenci výslovného odkazu na toto ustanovení v ust. § 35 zákona o myslivosti. Stěžovatel naproti tomu opírá svou argumentaci právě o skutečnost, že bezúhonnost se nově dokládá opisem z evidence Rejstříku trestů, který by nemělo smysl vyžadovat, pokud by se i nadále mělo přihlížet k zahlazení odsouzení. Krajský soud po zvážení všech argumentů a legislativního vývoje právní úpravy zákona o myslivosti dospěl k závěru, že stěžovatelova argumentace neobstojí. Podle ust. § 12 odst. 4, který ve spojení s § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti platí i pro mysliveckého hospodáře, se za bezúhonného podle tohoto zákona nepovažuje mimo jiné ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin. Podle ust. § 70 odst. 1 tr. zákona bylo-li odsouzení zahlazeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen. Toto ustanovení představuje obecné pravidlo, které je nutné použít u všech ostatních právních předpisů požadujících bezúhonnost, leda by tyto předpisy výslovně stanovily jinak. V případě zákona o myslivosti je tak výslovně stanoveno v ust. § 12 odst. 5 u myslivecké stráže. Jedná se tedy o výjimku z obecného pravidla, která musí být, jako každá výjimka, vykládána restriktivně. V případě ust. § 35 zákona o myslivosti je v souvislosti s bezúhonností odkazováno pouze na ust. § 12 odst. 4 citovaného zákona a nikoliv na odst. 5 citovaného ustanovení. Tuto skutečnost označil krajský soud za rozhodující. Pokud by totiž zákonodárce měl v úmyslu vrátit úpravu bezúhonnosti mysliveckého hospodáře zpět před rok 2003, mohl tak nepochybně učinit, např. tím, že by do ust. § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti doplnil vedle odkazu na ust. § 12 odst. 4 i odkaz na odst. 5 citovaného ustanovení. Vzhledem k výše uvedenému pravomocně odsouzený pachatel úmyslného trestného činu navržený na ustanovení mysliveckým hospodářem splňuje podmínku bezúhonnosti, bylo-li jeho odsouzení zahlazeno podle ust. § 69 tr. zákona, resp. podle § 105 tr. zákoníku. Ust. § 12 odst. 5 věta druhá zákona o myslivosti se na mysliveckého hospodáře nevztahuje. Krajský soud poukázal také na to, že ke shodnému závěru dospěl ve skutkově obdobné věci i Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 6. 2015, č. j. 46 A 73/2013 - 37. Správní orgány obou stupňů proto pochybily, když nezohlednily zahlazení odsouzení účastníka řízení a jejich závěr, že nesplňuje podmínku bezúhonnosti, tak nemůže obstát.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedl, že bezúhonnost posuzuje stejně u všech mysliveckých hospodářů v souladu s platnou a účinnou právní úpravou a metodickým vedením ze strany ministerstva zemědělství. Zákon o myslivosti stanoví pro

prokázání bezúhonnosti u myslivecké stráže i u mysliveckého hospodáře požadavek posouzení bezúhonnosti z opisu z evidence Rejstříku trestů. Pouhý výpis z evidence Rejstříku trestů nestačí, neboť se nezohledňuje zahlazení odsouzení za úmyslný trestný čin. Jedná se o přísnou právní úpravu právě pro oblast myslivosti. Zákonodárce toto přísné posuzování bezúhonnosti u obou těchto funkcí zvolil zřejmě s přihlédnutím k tomu, že se jedná o osoby ozbrojené v souvislosti se zájmovou činností a s významnými právy a povinnostmi na úseku myslivosti. U mysliveckého hospodáře se jedná o práva a povinnosti zejména podle ust. § 35 odst. 4 a 5 zákona o myslivosti. Myslivecký hospodář je osoba, která garantuje odbornou úroveň myslivosti jako činnosti prováděné ve veřejném zájmu a dodržování příslušných právních předpisů při mysliveckém hospodaření v rámci celé honitby a uživatelem honitby či všemi členy uživatele honitby jako spolku. V předmětné věci šlo o posouzení bezúhonnosti ve vztahu k úmyslným trestným činům. Z opisu z evidence Rejstříku trestů účastníka řízení bylo zjištěno, že se dopustil úmyslných trestných činů, a to ve smyslu ust. § 242 odst. 1 tr. zákona, (rozsudek ze dne 13. 4. 1978) a ve smyslu ust. § 201 tr. zákona, (rozsudek ze dne 17. 9. 1984). Tyto trestné činy byly následně zahlazeny. Jelikož zákon o myslivosti požadavek opisu z evidence Rejstříku trestů stanoví jak u myslivecké stráže, tak u mysliveckého hospodáře, je třeba výsledná zjištění z tohoto opisu vztahovat rovněž na obě funkce a vyhodnocovat je shodně podle ust. 12 odst. 5 věta druhá zákona o myslivosti. Pro ustanovování mysliveckého hospodáře totiž ust. § 35 zákona o myslivosti neobsahuje jiné ustanovení, které by bylo pro vyhodnocování údajů zjištěných z opisu z evidence Rejstříku trestů mírnější. Ostatně, kdyby tomu tak nebylo, požadavek na vyhodnocování opisu z evidence Rejstříku trestů by byl zbytečný, neboť by stačil výpis z evidence Rejstříku trestů. S ohledem na vše uvedené neměl stěžovatel pochybnosti o tom, že účastník řízení nesplnil předpoklad bezúhonnosti. Již v řízení o žalobě stěžovatel odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem — pobočky v Liberci ze dne 18. 10. 2013, č. j. 59 A 22/2013 - 34, kdy v obdobné věci potvrdil tento soud závěr, že k zahlazení odsouzení se v takovém případě nepřihlíží. Krajský soud se však touto argumentací vůbec nezabýval a ponechal ji bez vyjádření a citovaný rozsudek vůbec nezohlednil. Místo toho de facto jen převzal závěry z rozsudku v obdobné věci Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2015, č. j. 46 A 73/2013 - 37, kterým bylo rozhodnuto opačně. Krajský soud shledal střet dvou interpretací inkonzistentní zákonné úpravy dané zákonem o myslivosti, ale nezohlednil význam funkce mysliveckého hospodáře. Kdyby tak učinil, mohl dospět k závěru, že zákonodárce mohl mít zcela zřejmý zájem na tom, aby se také u mysliveckého hospodáře při posuzování jeho bezúhonnosti zohledňovala i zahlazená odsouzení pro trestné činy. Nedůsledností zákonodárce by pak bylo pouze neuvedení výslovného odkazu v ust. § 35 na § 12 odst. 5 zákona o myslivosti. Taková nedůslednost je pravděpodobnější než záměna významově zcela rozdílných celých slov „opis“ a „výpis“. Dokonce je bohužel častá, viz např. ust. 35 odst. 6 zákona o myslivosti, které odkazuje na „*oprávnění podle odstavce 3 písm. e)*“, přičemž je zřejmé, že správně by se mělo jednat o odstavec 4. Navíc zpravidla platí, že je-li při posuzování bezúhonnosti fyzické osoby požadován opis z evidence Rejstříků trestů, děje se tak v případech, kdy se k zahlazení odsouzení nepřihlíží. Protože stěžovatel v předmětné věci rozhodoval v souladu s metodickým vedením ze strany ministerstva zemědělství a protože existují protichůdné závěry krajských soudů na stejnou otázku zohledňování či nezohledňování zahlazení odsouzení u mysliveckých hospodářů, předkládá stěžovatel tuto otázku k posouzení Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel, který jako orgán státní správy myslivosti musí hájit veřejný zájem na řádném výkonu práva myslivosti, potřebuje právní jistotu, jak má

správně rozhodovat podle recentní právní úpravy dané zákonem o myslivosti. Na základě výše uvedených skutečností navrhl, aby Nejvyšší správní sodu rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu bylo dne 19. 6. 2013 doručeno magistrátu oznámení Mysliveckého sdružení Nošovice-Lhoty, o. s., že na členské schůzi byl jednomyslně navržen do funkce mysliveckého hospodáře dosavadní myslivecký hospodář J. K. Magistrát si dne 4. 7. 2013 vyžádal opis z evidence Rejstříku trestů navrženého mysliveckého hospodáře a dne 1. 8. 2013 oznámil zahájení správního řízení. Podle obsahu opisu z evidence Rejstříku trestů byl účastník řízení odsouzen pro dva úmyslné trestné činy (rozsudky Okresního soudu Frýdek-Místek ze dne 13. 4. 1978, sp. zn. 2T 71/78 a ze dne 17. 9. 1984, sp. zn. 5T 285/84). V obou případech bylo stěžovatelovo odsouzení zahlazeno. Poté rozhodnutím ze dne 19. 8. 2013 magistrát rozhodl o neustanovení účastníka řízení mysliveckým hospodářem. O odvolání účastníka řízení proti tomuto rozhodnutí rozhodl krajský úřad napadeným rozhodnutím.

Stejně jako v řízení o žalobě, zůstává s ohledem na jedinou stížní námitku sporným, zda osoba navržená na ustanovení mysliveckým hospodářem splňuje předpoklad bezúhonnosti za situace, kdy byla odsouzena pro úmyslný trestný čin a následně bylo její odsouzení zahlazeno.

Podle ust. § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti ve znění účinném do 27. 2. 2003 *„Uživatel honitby je povinen navrhnout orgánu státní správy myslivosti ustanovení mysliveckého hospodáře. Předpokladem pro zastávání této funkce je, že navržená osoba je bezúhonná.“*

Podle ust, § 35 odst. 6 zákona o myslivosti ve znění účinném do 27. 2. 2003 *„Mysliveckého hospodáře ustanovuje a odvolává orgán státní správy myslivosti na návrh uživatele honitby. Pro ustanovování a odvolávání mysliveckého hospodáře platí obdobně ustanovení § 12 odst. 3 až 6 a § 13 s výjimkou prokazování znalostí práv a povinností myslivecké stráže, vydávání odznaku a skládání slibu.“*

Podle ust. § 12 odst. 4 zákona o myslivosti ve znění účinném do 27. 2. 2003 *„K posouzení bezúhonnosti osoby požádá orgán státní správy myslivosti o vydání opisu z evidence Rejstříku trestů. Při posuzování bezúhonnosti se nepřihlíží k zahlazení odsouzení podle zvláštního zákona.“*

Podle ust. § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti ve znění účinném od 28. 2. 2003 do 30. 6. 2008 *„Uživatel honitby je povinen navrhnout orgánu státní správy myslivosti ustanovení mysliveckého hospodáře. Předpokladem pro zastávání této funkce je, že navržená osoba je bezúhonná (§ 12 odst. 4); k prokázání bezúhonnosti předloží výpis z evidence Rejstříku trestů; k uloženým pokutám za přestupky na úseku myslivosti a k pokutám za přestupky uložené podle tohoto zákona se nepřihlíží, pokud od právní moci rozhodnutí o jejich uložení uplynuly 2*

rok.“

Podle ust. § 12 odst. 4 zákona o myslivosti ve znění účinném od 28. 2. 2003 do 30. 6. 2008 *„Za bezúhonného se podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin nebo uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku myslivosti nebo komu byla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona.“*

Podle ust. § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti ve znění účinném od 1. 7. 2008 *„Uživatel honitby je povinen navrhnout orgánu státní správy myslivosti ustanovení mysliveckého hospodáře. Předpokladem pro zastávání této funkce je, že navržená osoba je bezúhonná, (§ 12 odst. 4); k uloženým pokutám za přestupky na úseku myslivosti a k pokutám za přestupky uložené podle tohoto zákona se nepřihlíží, pokud od právní moci rozhodnutí o jejich uložení uplynuly 2 roky.“*

Podle ust. § 35 odst. 2 zákona o myslivosti ve znění účinném od 1. 7. 2008 *„Orgán státní správy myslivosti, který rozhoduje o ustanovení mysliveckého hospodáře, si k ověření bezúhonnosti podle odstavce 1 písm. c) vyžádá podle zvláštního právního předpisu opis z evidence Rejstříku trestů. Žádost o vydání opisu z evidence Rejstříku trestů a opis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup. Ke splnění podmínky bezúhonnosti je také třeba předložení čestného prohlášení, jímž fyzická osoba prokáže, že na úseku myslivosti jí nebyla pravomocně uložena sankce za spáchání přestupku podle zákona o přestupcích, ani jí nebyla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona. K uloženým sankcím za přestupky na úseku myslivosti a k pokutám za přestupky uložené podle tohoto zákona se nepřihlíží, pokud od právní moci rozhodnutí o jejich uložení uplynuly 2 roky.“*

Podle ust. § 12 odst. 4 zákona o myslivosti ve znění účinném od 1. 7. 2008 *„Za bezúhonného se podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin nebo uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku myslivosti nebo komu byla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona.“*

Z přehledu vývoje právní úpravy týkající se splnění předpokladu bezúhonnosti pro výkon funkce mysliveckého hospodáře je zřejmá její nekoncepčnost. Nejprve byl od účinnosti zákona o myslivosti do 27. 2. 2003 pro posouzení tohoto předpokladu vyžadován opis z evidence Rejstříku trestů s výslovným uvedením, že k zahlazení odsouzení podle zvláštního zákona se nepřihlíží (§ 35 odst. 6 ve spojení s § 12 odst. 4 zákona o myslivosti). Poté v době od 28. 2. 2003 do 30. 6. 2008 byl vyžadován výpis z evidence Rejstříku trestů, v důsledku čehož se otázka zahlazení odsouzení stala bezpředmětnou. Podle nyní účinné právní úpravy je opět vyžadován opis z evidence Rejstříku trestů, aniž by bylo stanoveno, že se nepřihlíží k zahlazení odsouzení podle zvláštního zákona. V důsledku toho vzniká interpretační problém, jak vyložit předpoklad bezúhonnosti mysliveckého hospodáře.

Jak stěžovatel, tak účastník řízení se snaží pro svou interpretaci předpokladu bezúhonnosti dovodit úmysl zákonodárce, ale ten není v žádném případě nijak zřejmý. Určitým vodítkem v tomto směru by mohla být důvodová zpráva. Podle zákona o myslivosti ve znění účinném do 27. 2. 2003 byla právní úprava předpokladu bezúhonnosti mysliveckého hospodáře a myslivecké stráže shodná a nečinila výkladové problémy. V důvodové zprávě k návrhu zákona č. 59/2003 Sb., kterým bylo poprvé změněno ust. §

35 zákona o myslivosti ve vztahu k předpokladu bezúhonnosti mysliveckého hospodáře s účinností od 28. 2. 2003 se k odst. 6 citovaného ustanovení uvádí: „*Myslivecký hospodář není veřejným činitelem jako myslivecká stráž, a proto je nesprávné, pokud jsou uplatňována stejná kriteria. Vzhledem i k tomu, že Policie ČR provádí šetření zejména spolehlivosti a bezúhonnosti ve smyslu zákona o zbraních a střelivu, není důvod, aby myslivecký hospodář byl stejné proceduře podroben dvakrát.*“ Následně bylo ust. § 35 zákona o myslivosti změněno zákonem č. 124/2008 Sb. Tímto zákonem však byl primárně změněn zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, jeho cílem bylo zjednodušení získávání údajů z evidence Rejstříku trestů, jak to také výslovně deklaroval zástupce předkladatele, ministr spravedlnosti, při projednávání návrhu zákona v Poslanecké sněmovně, když uvedl, že „*Tato novela přináší sice drobnou, ale hodně důležitou skutečnost, kdy ve chvíli, kdy občan je účastníkem správního řízení a je povinen předložit výpis z rejstříku trestů, dnes musí podstoupit ono martýrium a výpis z rejstříku trestů získat, opatřit a pak jej předložit příslušnému správnímu orgánu. Naším cílem je, jak jsem řekl, vytvořit přívětivý Rejstřík trestů a toto odstranit. Do budoucnosti tak, pokud tuto novelu přijmeme, již občané nebudou muset žádat o výpis z rejstříku trestů, aby jej opatřovali pro jiný správní orgán, pro jinou složku státu, ale Rejstřík trestů bude povinen sám zaslat výpis z rejstříku trestů příslušnému správnímu orgánu na základě žádosti tohoto správního orgánu.*“ Tomuto záměru pak odpovídala novelizace několika desítek zvláštních předpisů umožňující, aby si správní orgány samy opatřovaly výpisy či opisy z evidence Rejstříku trestů. V důvodové zprávě k návrhu zákona č. 124/2008 Sb. ani ve stenografických záznamech z jednání Poslanecké sněmovny nelze nalézt jedinou zmínku o tom, že by zákonodárce zamýšlel změnit ve smyslu zpřísnit předpoklad bezúhonnosti pro mysliveckého hospodáře.

Na základě vývoje právní úpravy zákona o myslivosti bez možnosti vyložit úmysl zákonodárce dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nelze akceptovat stěžovatelovu argumentaci a z ní vyplývající závěr. Právní úprava týkající se mysliveckého hospodáře je v zásadě komplexně upravena v ust. § 35 zákona o myslivosti a pouze v několika případech je výslovně odkazováno na jiná ustanovení tohoto zákona, např. na § 12 odst. 4 [§ 35 odst. 1 písm. c)], § 12 odst. 3 a § 13 [§ 35 odst. 7]. Vzhledem k absenci výslovné úpravy, že u mysliveckého hospodáře se k zahlazení odsouzení nepřihlíží a absenci odkazu na ust. § 12 odst. 5 zákona o myslivosti, který jediný v zákoně o myslivosti (ve vztahu k myslivecké stráži) stanoví, že k zahlazení odsouzení se nepřihlíží, je nutno aplikovat obecné pravidlo ve smyslu ust. § 70 odst. 1 tr. zákona, (resp. § 105 tr. zákoníku), podle kterého bylo-li odsouzení zahlazeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen. Toto ustanovení je nutné vždy použít v případech, kdy je v jiných právních předpisech stanovena bezúhonnost pro výkon určité funkce, pokud tyto předpisy výslovně nestanoví jinak. Jedná se o výjimku z obecného pravidla, která musí být vykládána restriktivně. V případě zákona o myslivosti je tak výslovně stanoveno jen v ust. § 12 odst. 5 ve vztahu k myslivecké stráži. Pokud by bylo úmyslem zákonodárce, aby právní úprava bezúhonnosti mysliveckého hospodáře byla identická jako u myslivecké stráže, tj. stejně jako před 28. 2. 2003, tak mu nic nebránilo v tom, aby např. v ust. § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti odkázal nejen na § 12 odst. 4, ale i na § 12 odst. 5 zákona o myslivosti. Tvrdí-li stěžovatel, že přísné posuzování bezúhonnosti u obou těchto funkcí zvolil zákonodárce zřejmě s přihlédnutím k tomu, že se jedná o osoby ozbrojené v souvislosti se zájmovou činností a s významnými právy a povinnostmi na úseku myslivosti, jedná se o dedukci bez

jakéhokoliv podkladu. Totéž platí o stěžovatelově tvrzení, že je-li vyžadován opis z evidence Rejstříku trestů jak u myslivecké stráže, tak u mysliveckého hospodáře, je třeba zjištění z tohoto opisu vztahovat rovněž na obě funkce a vyhodnocovat je shodně podle ust. 12 odst. 5 věta druhá zákona o myslivosti. Ať už má chybějící odkaz v ust. § 35 odst. 1 písm. c) na ust. § 12 odst. 5 zákona o myslivosti nebo chybějící dovětek o nepřihlížení k zahlazení odsouzení v ust. § 35 odst. 2 zákona o myslivosti původ v legislativní nedůslednosti nebo jinou příčinu, není možné dovodit, jak je tomu v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, že se nepřihlíží k zahlazení odsouzení osoby, která má vykonávat funkci mysliveckého hospodáře.

Vytýkal-li stěžovatel krajskému soudu, že se vůbec nezabýval stěžovatelovou argumentací v souvislosti s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 18. 10. 2013, č. j. 59 A 22/2013 - 34, citovaný rozsudek vůbec nezohlednil a místo toho de facto jen převzal závěry z rozsudku v obdobné věci Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2015, č. j. 46 A 73/2013 - 37, kterým bylo rozhodnuto opačně, nejedná se o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku. I když krajský soud skutečně výslovně nereagoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 18. 10. 2013, č. j. 59 A 22/2013 - 34 a s ním související argumentaci, je dostačující, je-li z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, na základě jakých úvah dospěl k opačnému závěru.

Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se závěrem, k němuž dospěl krajský soud v napadeném rozsudku a Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne ze dne 29. 6. 2015, č. j. 46 A 73/2013 - 37, že osoba, která byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu splňuje předpoklad bezúhonnosti podle ust. § 35 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 12 odst. 4 zákona o myslivosti pro ustanovení mysliveckého hospodáře, jestliže její odsouzení bylo zahlazeno podle ust. § 69 tr. zákona, resp. § 105 tr. zákoníku.

Protože s ohledem na výše uvedené není rozsudek krajského soudu nezákonný z důvodu namítaného v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníku řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu